

Nema čovjeka koji ne bi rekao da želi biti slobodan.

Ali, da li je zaista tako?

Što znači biti slobodan?

Ne podlijegati zakonima i pravilima, ili njihovom što manjem broju?

Besmrtna svjetlosna jezgra u čovjeku, praprinicip stvaranja princip je slobode u svojoj biti. Ali kompleksni ljudski sustav stvoren je po određenim zakonitostima i podliježe brojnim pravilima. No njegovo stvaranje ima cilj i smisao. Spoj Duha i materije treba uroditi nečim novim, stvaranje odozgo prema dolje i odozdo prema gore treba biti spojeno u čovjeku.

Sloboda, svjetlo, ljubav - kvalitete su koje uistinu postoje, samo se u još mutnom ogledalu čovjekove svijesti iskrivljeno zrcale i stvaraju razne sjene. Čovjek koji se često simbolizira križem zapravo je iskrivljeni križ. Njegova vertikalna os je nakrivljena i iako u jednoj točki presijeca horizontalnu gredu njegova fizičkog postojanja, u toči koja sažima prostor i vrijeme - ovdje i sada – ona baca sjene ispred i iza. Te sjene kao fantomi prošlosti i budućnosti koji raspršuju čovjekovu energiju na beskorisne misli i osjećaje onemogućavaju dovoljan fokus na središnju točku i razvoj nove svijesti – koja se često simbolizira rascvjetavanjem zlatnog cvijeta u središtu križa.

I tako za većinu čežnja iz središta za slobodom i svjetlom ostaje nejasna i neispunjena. Pupoljak se ne otvara, jer čovjek tu čežnju ne dovodi u vezu s neophodnošću napuštanja osobnih iluzornih ciljeva i maštanja, ili ne nalazi dovoljno snage za njihovo napuštanje. Ne nalazi dovoljno snage za suočavanje s obrascima i programima koji ga ograničavaju. Ili ne vjeruje u mogućnost njihova uklanjanja. A ono je moguće i neophodno.

Većina ostaje rastrgana između želje za slobodom i želje za sigurnošću.

Lažno ja – ego – treba sigurnost i iako izražava želju za slobodom ona je besmislena, jer je ono upravo prepreka slobodi istinskog bića.

Istinska sloboda nije površna, njena je dubina u razmjeri s dubinom svjesnosti i odgovornosti.

Istinska sloboda ne poznaje kompromise. Želja za slobodom mora biti na prvom mjestu. A onaj tko želi slobodu više od svega mora biti spreman sve odbaciti. Odjednom ili postepeno; sve uvjetovanosti, želju za sigurnošću i potrebu za drugima. Sve za što se hvata lažno ja. Sve iluzorne snove o sreći koja dolazi izvana. Mora postati nedodirljiv i vratiti svoje srce sebi, svojoj nutрини.

Tada se otvaraju vrata novoga svijeta. Ali tome obično prethodi brodolom, katastrofa koja

okončava maskarade privida.

Kome je dosta uzaludne potrage za ljubavlju, shvaća cijenu prave ljubavi koja ne traži ništa, ali joj se ne može dati manje od sve.

Kada smo se dovoljno krili od istine, možemo konačno krenuti kroz mrak, unutra. Jer tamo je put kojim moramo proći. Svjetlo koje ga osvjetljava je hrabra namjera osviještenja. Osviještenje kontemplacijom i promatranjem jedini je alat transformacije, odnosno transcendencije uvjetovanog i ograničenog postojanja. Paradoks života je da se suočavanjem sa stvarima kakve jesu ovdje i sada one preobražavaju.

Potrebni su samo hrabrost i strpljenje; Da se uvijek ponovno vraćamo sebi - kada bismo radije pobjegli, da se ostane s neugodnim osjećajima, da se ne bježi od iskustava, niti da ih se forsira, da se zaviri u motive djelovanja i da se, također bez forsiranja, bude vjeran pozivu suptilnog impulsa za tišinom i nepokretnošću koji dolazi iz- i koji nas vraća svetištu u središtu.

Istovremeno se ne opirući prirodnom tijeku stvari koji teče poput vode po prirodnim zakonima, iz središta jačamo plamen svijesti koji se sve više uzdiže prema gore i izvan materijalnog stanja postojanja. Vertikalna os našega križa se ispravlja. Sve veća svjesnost sadašnjeg trenutka bistri uvid, jača želju za slobodom i spremnost za djelovanje u skladu s novim motivima koji dolaze iz istinskog bića.

Svako iskreno i nevezano prihvaćanje onoga što jeste, svako odustajanje od nesvjesne ego reakcije i svaki komadić osviještenog ljudskog obrasca i zadobivene slobode nisu samo osobni, nego imaju i opći značaj; povećavaju potencijal ljubavi i oslobođenja za sve.

Na tom putu oslobađanja srca sve je češći osjećaj povezanosti sa svime, uslijed osviještenja zajedničke univerzalne prisutnosti, ali smjenjuje se i s istovremeno sve jačim osjećajem potpune samoće - kako ga opisuje jedan učitelj: „sami ste i sami i sami“.

U svakom slučaju, bez obzira da li možete vidjeti sljedeći korak i naslutiti što vas čeka, natrag ne možete i ne želite.

Jer vas impuls iz središta svjetla, ljubavi i slobode ne napušta, jer ste mu sve više iskreno vjerni, jer ne želite ništa kao slobodu.

Napisala: Eloratea

Ovdje može biti Vaša reklama